

три дървета покардари дървета захана
 загонари дървета надах - - - - - 62000
 пичоритида - - - - - 14000
 налех дървета захана - - - - - 1000
 Сивиданк ринида - - - - - 1800
 загонка дървета захана - - - - - 14000
 загонка дървета захана - - - - - 14000
 забалки дървета захана - - - - - 10000
 сорица дървета захана - - - - - 10788
 зацора иманации работи даса мотваго
 сорица дървета захана работи даса мотваго
 магаре
 даше, сорица захана работи даса мотваго

1. Автограф на Никола Фичев, документ-сметка за разходите по строежа на хана (оригиналът притежание на худ. Недалко Каранешев от гр. Търново)

В това време, и то през (1836 г.) владикването на тогавашния известен със своята строгост фанатик гръцкия митрополит Иларион в Търново се почва постройката на църквата „Св. Никола“ в махалата Варуш. Църквата е била строена от Уста Иван Давдата, а Никола Фичев и някои други още са били обикновени калфи. Макар и калфа, при строежа Никола Фичев така се проявил, че при работата често е трябвало „да дава акъл“ на майстора си и на останалите калфи. Уста Иван ненадейно заболял. Църковните енориаши, ценейки умението на калфа Колю,

пиринчен 6 см висок конус, в основата вързан с конец 1 м — до 1,20 м дълъг, а за прав ъгъл — гъония — две поставени в прав ъгъл железни ленти, всяка до 20 см дълга. След въвеждане на метъра майстори и калфи носеха в джобове е си — на палтото отпред или отзад в джоба на панталоните си, прегънато на 5 или 10 части метро, горният край видим — хората да видят, че се носи от майстор или калфа. Тия инструменти заедно с „катъка“ за закуска, състояща се от малко хляб, няколко глави лук, арнаутски пиперки, малко баят — сирене, пиперлия сланина, съставляваха походния багаж на нашия майстор-пътник.

когого те намирали по-опитен и по-достоеен, замолили последния да го замести. При тържественото освещаване на тази църква владиката Иларион останал толкова доволен от новата постройка, че пожелал да види самия майстор. Останалите калфи, вместо да посочат истинския майстор, посочили калфа Колю когого те намирали по-достоеен. Тогава той бил награден парично от владиката, а от турската власт официално признат за майстор — Уста Колю. От този момент насетне почва същинската плодотворна и разнообразна строителна дейност на майстор Никола Фичев.

По същото време — 1836 г., след като препасал майсторската престилка и бил признат официално за майстор, Никола Фичев се сдружил с тогавашните търновски майстори Уста Велю и Станю Марангозина. Последният го научил добре на четмо и писмо. Никола Фичев се учил при него на дърворезба. В скоро време така добре усвоил занаята му — резбарството (марангозство-копачество), че надминал майстора. Майстор Станю скоро се отделил от тях. В 1848 г.,